

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 21Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112219874
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Antónia Kandravá
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8112219874.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Antónie Kandravej a členov senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a JUDr. Ingrid Kalinákovej, v spore žalobcu Y. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX Y., právne zastúpený JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovanému Mesto Prešov, so sídlom Hlavná 73, 080 01 Prešov, IČO: 327646, právne zastúpené JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom Sládkovičova 8, 080 01 Prešov, v konaní o náhradu za vecné bremeno, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 11C/133/2021-900 zo dňa 10.06.2020, takto

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch II. a III..
- II. O d m i e t a odvolanie proti výroku I..
- III. Návrh žalobcu na prerušenie odvolacieho konania z a m i e t a.
- IV. Žalovaný m á nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 29.06.2012 domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd určil, že žalobcovi patrí voči žalovanému náhrada za zriadené vecné bremeno, týkajúce sa nehnuteľností evidovaných na LV č. XXXXX, k. ú. Y.. Následne mal súd ustanoviť znalca za účelom vypracovania znaleckého posudku o určenie hodnoty vecného bremena a na jej zaplatenie zaviazat' žalovaného.

2. Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 04.09.2019 bola pripustená zmena žaloby, spočívajúca v podstatnej zmene rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. V zmysle zmeneného petitu sa žalobca domáhal náhrady za užívanie pozemkov, evidovaných na LV č. XXXX, k. ú. V. Š., obec Y.Š., okres Y., parcely registra C, č. XXXX/X, o výmere XX.XXX m², zastavaná plocha a nádvorie, a č. XXXX/X, o výmere XX m², zastavaná plocha a nádvorie. Súd zároveň pripustil zmenu žaloby, týkajúcu sa povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu za vecné bremeno, opakovanú aj jednorazovú.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

3. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie (ďalej aj ako „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.: „I. zamietá návrh žalobcu na prerušenie konania,

II. žalobu zamietajú,

III. priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

4. Vo vzťahu k meritu veci citoval súd ust. § 100ods. 1, § 101, § 112, § 151n ods. 1, 2, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky (ďalej aj ako „zákon č. 66/2009 Z.z.“), § 193 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“).

5. Prioritne sa súd zaoberal dôvodnosťou žalovaným vznesenej námietky premlčania. Relevanciu malo zistenie, že zákon č. 66/2009 Z.z. nadobudol účinnosť dňa 01.07.2009, pričom náhrada za zriadenie zákonného vecného bremena je nepochybne jednorazová, v súlade s rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/194/2018, resp. Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/50/2019, 14Co/17/2019, potvrdená aj vyhláškou č. 492/2004 o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. V takomto prípade sa na uplatnený nárok vzťahuje všeobecná trojročná premlčacia lehota. Keďže žalobca uplatnil svoj nárok až dňa 19.09.2014, jeho nárok je premlčaný.

6. Ak by súd teoreticky pripustil, že žalobca uplatnil svoj nárok včas, tak podanie zo dňa 29.06.2012 nebolo úplné, pretože žalobca sa nedomáhal konkrétnej sumy. Súd ho z toho dôvodu vyzval na doplnenie žaloby uznesením zo dňa 07.09.2012, doručené žalobcovi dňa 28.09.2012. V súdom stanovenej lehote však žalobca výzvu súdu nespĺnil, na možnosť odmietnutia žaloby bol pritom súdom upozornený. Až dňa 19.09.2014 žalobca doručil súdu podanie, v rámci ktorého navrhoval priznanie náhrady za vecné bremeno, ale už k iným nehnuteľnostiam, oproti žalobe zo dňa 29.06.2012. Uvedené podanie žalobcu vyhodnotil súd ako zmenu návrhu v zmysle § 140 ods. 2 CSP, keďže sa jednalo o podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností. Zároveň, žalobca po podaní žaloby zo dňa 28.09.2012 riadne nepokračoval, na výzvu súdu reagoval až s odstupom dvoch rokov. Počas tej doby premlčacia doba v zmysle ust. § 112 Občianskeho zákonníka nespočívala, ale plynula ďalej.

7. Napokon, na základe dôvodne vznesenej námietky premlčania súd žalobu zamietol.

8. V súvislosti s argumentáciou žalovaného o výkone práva žalobcu v rozpore s dobrými mravmi poukázal súd na vývoj judikatúry, osobitne na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci J. proti Slovenskej republike. V rozpore je výkon vlastníckeho práva, nie samotné vlastnícke právo. Žalobca slobodne a dobrovoľne nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti zastavanej cestou, t.j. cestným telesom. Uvedenú skutočnosť mohol sťažovateľ zohľadniť pri dojednávaní podstatných náležitostí zmluvy, resp. pri samotnom rozhodovaní či pozemok za daných okolností má záujem nadobudnúť alebo nie. Ak však žalobca za týchto okolností vlastníctvo k pozemku nadobudol, nemohlo to ostať bez následkov ani vo vzťahu k posudzovaniu jeho nároku z hľadiska rozporu s dobrými mravmi. (porov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 389/2009 zo dňa 26.11.2009)

9. Súd zvýraznil aj veľmi špecifické okolnosti prípadu, súvisiace s osobou žalobcu. Lustráciou v registri zistil, že žalobca vystupuje v 59 súdnych sporoch, z toho 45 živých veciach, uplatňujúc obdobné nároky ako v predmetnej veci, pričom skupovaním zastavaných pozemkov chce generovať neprimerané náhrady, čo aj ESLP vyhodnotil ako špekulatívny výkon práva. Aj v tomto prípade preto súd napokon dospel k ďalšiemu dôvodu pre zamietnutie žaloby.

10. Výrok I. rozsudku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, dôvodiac podaním návrhu na vyslovenie nesúladu ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z. z. s čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, argumentoval súd absenciou vplyvu prípadného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie súdu v predmetnej veci. Žalobca súdu neprekázal, že by tento návrh bol ústavným súdom prijatý na ďalšie konania, zatiaľ mu bol len doručený. Zároveň, žalobca je podľa vlastného vyjadrenia v jednaní so žalovaným ohľadne komplexného vysporiadania veci, teda odkúpenia predmetných pozemkov.

III. Obsah odvolania žalobcu

11. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca. Po zhrnutí procesného postupu súdu prvej inštancie žalobca namietal, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že podaním zo dňa 19.09.2014 si uplatnil iný nárok než v žalobou podanou dňa 29.06.2012. Uvedené konštatovanie je v rozpore s pokynom odvolacieho súdu zo dňa, podľa ktorého bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyrovnáť sa s existenciou a obsahom ďalších podaní zo strany žalobcu. V nich žalobca niekoľkokrát opísal, že sa v prejednávanej veci vždy domáhal náhrady za užívanie pozemkov zapísaných na LV č. XXXX, k. ú. V. Š..

12. Vo vzťahu k premlčaniu nároku žalobcu uviedol, že ten bol uplatnený včas, v rámci všeobecnej trojročnej premlčacej doby, a to podaním zo dňa 29.06.2012. V konaní žalobca riadne pokračoval, a ak bol súd opačného názoru, nemal zrušiť svoje znesenie zo dňa 04.08.2014 o odmietnutí podania žalobcu. K jednorazovému charakteru náhrady za vecné bremeno, ktoré vzniklo na základe zákona č. 66/2009 Z.z. žalobca namieta, že k nútenému obmedzeniu vlastníckeho práva došlo výlučne na základe zákona. S poukazom na čl. 20 ods. 4 Ústavy SR je však prvou požiadavkou určenie orgánu oprávneného na nútené obmedzenie vlastníckeho práva, pričom Národná rada SR takéto priame oprávnenie nemá. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je v rozpore s čl. 20 ods. 4 Ústavy SR, a preto navrhol odvolacie konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily s právnym predpisom vyššej právnej sily. Okrem iného, žalobca poukázal na stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove, ktoré v kontexte náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zákonných vecným bremenom v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. prijal záver, že spravodlivému usporiadaniu veci zodpovedá opakujúca sa náhrada len za skutočnú dobu obmedzenia. Následne tak učinilo aj obchodnoprávne kolégium Krajského súdu v Prešove. Súd prvej inštancie však ignoroval uvedené právne stanoviská, ako aj svoju vlastnú judikatúru a v neposlednom rade aj judikatúru iných súdov SR. Jednorazová náhrada je taktiež v príkrom rozpore s nálezom pléna Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 42/2015 zo dňa 12.10.2016, obdobne nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 35/2015 zo dňa 18.01.2017.

13. Žalobca nesúhlasí ani s názorom súdu, že ním uplatnený nárok je v rozpore s dobrými mravmi. Mal totižto právo nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku, na ktorom sa v čase nadobudnutia nachádzala inžinierska stavba pozemnej komunikácie vo vlastníctve žalovaného. Zamietnutím žaloby by došlo zo strany súdu k ujme na právach žalobcu pokojne užívať svoj majetok a brať z neho úžitky. Výkon základných práv žalobcu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, pričom v tejto súvislosti poukázal žalobcu na vybranú judikatúru súdov T. aj Č. republiky. K rozsudku ESLP vo veci č. 4014/12 poukázal žalobca na body 54 a 55 jeho odôvodnenia, v ktorých ESLP uviedol, že uplatňovanie ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka pretrvávalo v čase rozhodovania o nároku sťažovateľa v roku 2010 a 2011, pričom následný vývoj v precedenčnom práve išiel opačným smerom.

14. Na záver žalobca opätovne namieta, že vo veci koná sudca, ktorý nebol určený v súlade s ust. § 3 ods. 3 zákona o súdoch, tzn. súlade so zákonom a rozvrhom práce.

15. Žalobca navrhol odvolacie konanie prerušiť a podať návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR. Napadnutý rozsudok navrhol zmeniť tak, že súd vyhovie návrhu žalobcu v zmysle petitu a prizná žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

IV. Vyjadrenie žalovaného

16. Žalovaný si v rámci vyjadrenia k odvolaniu žalobcu osvojil odôvodnenie napadnutého rozsudku. Záver súdu, že žalobca podaním zo dňa 19.09.2014 uplatnil nárok na základe odlišných skutkových tvrdení v porovnaní s podaním zo dňa 29.06.2012 je vecne správny, pretože vychádza z vykonaného dokazovania. V kontexte právneho posúdenia veci žalovaný s poukazom na vybranú judikatúru Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR uviedol, že žalobca v konaní riadne nepokračoval, a svojou pasivitou v tom bránil aj súdu. Žalovaná náhrada má pritom jednorazový charakter a je premlčaná v dôsledku vznesenej námietky premlčania. V spojení s tým, že výkon vlastníckeho práva žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, žalobcovi nemožno priznať súdnu ochranu a žalobu bolo dôvodné zamietnuť. Žalovaný preto navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny, zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

V. Odvolacia replika žalobcu

17. V rámci odvolacej repliky žalobca trval na to, že žalobou zo dňa 29.06.2012 sa domáhal náhrady za vecné bremeno viaznuce na nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, k. ú. V. Š.. V ďalšom rozsahu uviedol, že môže nadobúdať čo sa mu chce, relevantné je iba to, či pozemky ktorých užívanie zo strany žalovaného je predmetom sporu, boli nadobudnuté v súlade so zákonom. Náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva je pritom jednorazová, zároveň rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vo veci 3Cdo 49/2014 bolo prekonané nálezom Ústavného súdu SR PL. ÚS 42/2015.

VI. Odvolacia duplika žalovaného

18. Žalovaný vo vyjadrení poukázal na svoje predchádzajúce písomné podania a ústne prednesy. Doplnil, že žalobca v žalobe zo dňa 29.06.2012 žiadal určiť, že mu patrí náhrada za zákonné vecne bremeno k nehnuteľnostiam, ktoré žalobca v žalobe riadne špecifikoval. Súd zároveň nie je viazaný podaniami na iný orgán, bez ohľadu či ich právny zástupca prečítal ale nie. Pri posudzovaní jednorazovosti, resp. opakovanosti náhrady nemožno stotožniť úpravu obsiahnutú v zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov, ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku.

VII. Hodnotenie odvolacieho súdu

19. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) v zmysle ustanovenia § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario), pričom deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

20. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a tento správne právne posúdil. Žalobca si celkom zrejme v predmetnom konaní uplatnil nárok na náhradu za zákonom zriadené vecného bremeno, zaťažujúce nehnuteľnosti v jeho vlastníctve. Po vykonanom dokazovaní však súd prvej inštancie dospel k primárnemu záveru, že nárok žalobcu je premičaný v rámci všeobecnej trojročnej premičacej lehoty a žalobu z tohto dôvodu zamietol.

21. Vychádzajúc z odvolacích námietok žalobcu, ktoré v tomto kontexte prezentoval súdu, pre vecný prieskum napadnutého rozsudku je nevyhnutné ustáliť:

- a) moment uplatnenia práva žalobcu na súde,
- b) charakter náhrady za zriadenie vecného bremena.

Ad a) Moment uplatnenia práva žalobcu na súde

22. Nezrovnalosti v otázke ustálenia momentu uplatnenia práva žalobcu na súde tkvú v procesnom postupe žalobcu aj samotného súdu. V prvom rade je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že žalobou podanou súdu dňa 29.06.2012 sa žalobca domáhal náhrady za vecné bremeno, zriadené v zmysle ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z.. Podľa opísaného skutkového deja, žalobca je vlastníkom nehnuteľností, pozemkov evidovaných na Katastrálnom úrade v Y., Správa katastra Y., nachádzajúcich sa v k. ú. Y.,

zapísaných na LV č. XXXXX. Na niektorých pozemkoch vo vlastníctve žalobcu sa nachádza verejne prístupná - verejná vnútrobloková zeleň, spolu vo výmere X.XXX m², konkrétne na pozemkoch:

- par. KN C č. XXXX/X, ostatné plochy o výmere X.XXX m²,
- par. KN C č. XXXX/XX, ostatné plochy o výmere X.XXX m²,
- par. KN C č. XXXX/XX, ostatné plochy o výmere XXX m²,
- par. KN C č. XXXX/XX, ostatné plochy o výmere XXX m²,
- par. KN C č. XXXX/XX, ostatné plochy o výmere XXX m²,
- par. KN C č. XXXX/XX, ostatné plochy o výmere XXX m²,
- par. KN C č. XXXX/XX, ostatné plochy o výmere XXX m².

Na preukázanie svojich tvrdení predložil žalobca súdu výpis z LV č. XXXXX, tiež kópiu z katastrálnej mapy.

23. V kontexte vyššie uvedeného odvolací súd uvádza, že skutkový dej uplatnenej žaloby zo dňa 29.06.2012 je zrozumiteľný a určitý, pričom niet akéhokoľvek dôvodu domnievať sa, že žalobca sa domáha náhrady za zriadenie vecné bremeno na nehnuteľnostiach iných, ako zapísaných na predloženej LV č. XXXXX.

24. Po vydaní uznesenia súdu prvej inštancie zo dňa 07.09.2012, ktorým bol žalobca vyzvaný na doplnenie žaloby o uvedenie určitého, zrozumiteľného a vykonateľného petitu, prichádza návrh žalobcu na prerušenie konania, dôvodiac podaním sťažnosti na Ústavný súd SR. Na ten účel žalobca predložil súdu sťažnosť, pričom z tohto podania nie je zrejmé, aby sa žalobca domáhal zmeny žaloby.

25. Prvé relevantné podanie žalobcu, spôsobilé privodiť zmenu žaloby, adresoval žalobca súdu dňa 19.09.2014. V zmysle jeho petitu mal byť žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi náhradu za vecné bremeno - právo stavby - cesty na pozemku C-KN č. XXXX/X, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere XX.XXX m², nachádzajúcom sa v k. ú. V. Š., zapísanom na LV. č. XXXX.

26. Podľa § 140 ods. 2 CSP, zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdných v žalobe.

27. Odkazujúc na vyššie popísaný procesný postup, podaním zo dňa 19.09.2014 žalobca do takej miery modifikoval rozhodujúce skutočnosti, že v podstatnej miere zmenil skutkový dej, od ktorého odvíja žalobou uplatnený nárok. Podľa doplneného petitu sa žalobca síce domáhal totožného právneho nároku ako v žalobe zo dňa 29.06.2012, no zákonom zriadené vecné bremeno už zaťažovalo úplne iné nehnuteľnosti, ktoré žalovaný užíval úplne iným spôsobom. Podanie zo dňa 19.09.2014 preto súd prvej inštancie správne právne kvalifikoval ako zmenu žaloby v súlade s ust. § 140 ods. 2 CSP.

28. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na obdobnú rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1MOBdoV/19/2017, z ktorého cituje nasledovne: „Porovnajúc znenie skutkového základu, uvedeného v žalobe, došlej súdu 27.12.1999 a skutkového základu uvedeného v podaní žalobcu zo 6.10.2003, jednoznačne možno konštatovať, že ide o úplne rozdielny skutkový dej, z ktorého sa uplatňovaný nárok odvodzuje. Pritom nie je dôležité, že tieto dva rozdielne skutkové základy sú obsiahnuté v jednej zmluve, vrátane jej troch dodatkov. Totiž za zmenu žaloby je treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutočností než tých, ktoré uviedol v žalobe. Preto bolo povinnosťou súdu sa s touto zmenou žaloby vypořadať v zmysle ust. § 95 ods. 2 OSP.“

29. Pri zmene žaloby je zároveň potrebné vyrovnať sa s plynutím premlčacej doby v súvislostiach zmenených skutkových okolností. Aj v tomto smere odkazuje odvolací súd na rozhodovaciu činnosť iných súdov, konkrétne rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob/147/2014 zo dňa 26.11.2014, z ktorého odôvodnenia dáva do pozornosti:

„Krajský súd uvádza, že od pripustenia zmeny návrhu sa okresný súd zaoberal uplatneným nárokom žalobcu, ktorý síce požadoval rovnaké plnenie, a to peňažné plnenie, avšak na základe iného skutkového stavu, než ho opísal v návrhu, teda požadoval na základe odlišného skutkového stavu rovnaké peňažné plnenie. Žalobca oproti žalobou uplatnenému nároku pristúpil tak k uplatneniu kvalitatívne, skutkovo a právne odlišnému nároku a z tohto dôvodu správne následne bola posudzovaná aj otázka premlčania

tohto nároku a zaujaté k nemu stanovisko. Tento názor odvolacieho súdu vychádza i zo záverov vyslovených v rozsudku Najvyššieho súdu SR z 31. júla 2008, sp. zn. 1M Obdo V 19/2007, rozhodnutiach Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 23Cdo 480/2008 zo dňa 17. februára 2010, sp. zn. 32Cdo 1868/2009 zo dňa 28. apríla 2011, sp. zn. 33Odo 157/2004 zo dňa 22. septembra 2005, sp. zn. 33Cdo 2144/2007 zo dňa 29. októbra 2009, 21 Cdo 2879/2007 zo dňa 9. júla 2008.

„Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu nesprávneho posúdenia námietky premlčania vnesenej žalovaným odvolací súd uvádza, že návrh na zmenu žaloby je podaním vo veci samej, s ktorým sú preto spojené hmotnoprávne a procesnoprávne účinky. V prípade zmeny nároku nastávajú hmotnoprávne účinky dňom, kedy súdu došla zmena žaloby, alebo dňom, kedy bol tento úkon uskutočnený do zápisnice. S týmto okamihom je potom spojený dôsledok pre spočívanie premlčania, a to, že sa týmto dňom beh premlčacej doby zastavuje a tento okamih je tiež rozhodný pre posúdenie, či premlčacia lehota márne uplynula.“

30. Zhrnúc teda doposiaľ uvedené vo vzťahu k momentu uplatnenia práva žalobcu na súde, žalobca v preskúmanom prípade trvá na zapltení náhrady za vecné bremeno, zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z., na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalobcu, a to konkrétne na pozemku C-KN č. XXXX/1, zastavaná plocha a nádvorie, o výmere XX.XXX m², nachádzajúcom sa v k. ú. V.V. Š., zapísaný na LV. XXXX. Prechádzajúc obsahom spisu postupne, žalobca si v tomto znení uplatnil nárok na súde najskôr podaním zo dňa 19.09.2014. Až tohoto dňa nastali hmotnoprávne účinky uplatnenia nároku, zároveň sa započalo spočívanie premlčacej doby v zmysle ust. § 112 Občianskeho zákonníka.

31. Keďže do dňa 19.09.2014 žalobca neadresoval súdu podanie, spôsobilé privodiť zmenu žaloby, ust. § 112 Občianskeho zákonníka možno aplikovať len vo vzťahu k skutkovému deju, ako bol opísaný v žalobe zo dňa 29.06.2012.

Ad b) Charakter náhrady za zriadenie vecného bremena

32. Pre zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania uplatneného nároku je v preskúmanej veci potrebné ustáliť tiež charakter náhrady za vecné bremeno, zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z.. V tomto kontexte sú z vyjadrení sporových strán zrejme rozpory, pričom jednotná nebola vždy ani rozhodovacia prax súdov. Podstata problému spočíva vo vyslovení charakteru jednorazovej alebo opakovanej náhrady.

33. Zákon č. 66/2009 Z.z. je špeciálnym predpisom, ktorý upravuje usporiadanie vlastníckych vzťahov k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. Predmetný právny predpis neobsahuje úpravu týkajúcu sa priznania náhrady za zriadenie vecného bremena a teda za obmedzenie vlastníckeho práva. Všeobecne však možno konštatovať, že pri riešení otázky náhrady za zákonom zriaďované vecné bremeno treba vychádzať z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd, ako aj z čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky. Vlastníkom nehnuteľností zaťažených vecným bremenom prislúcha nárok na priznanie náhrady za zriadenie vecného bremena na ich pozemkoch, na ktorých bolo zriadené vecné bremeno v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z..

34. Tak ako zákon č. 182/1993 Z.z., ani zákon č. 66/2009 Z.z. však *expressis verbis* neuvádza, že vecné bremeno vzniká za náhradu. Ústavný súd však vo svojom rozhodnutí, sp. zn. I. ÚS 474/2013 konštatoval, že aj keď zákon č. 182/1993 Z.z. neuvádza, že vecné bremeno vzniknuté podľa § 23 ods. 5 vzniká len za náhradu, je potrebné, aby vychádzal z čl. 11 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd a v kontexte s tým aj s právnou úpravou obsiahnutou v pôvodnom ustanovení § 135c ods. 3 Občianskeho zákonníka. Najvyšší súd už skôr uzavrel, že pri nedostatku právnej úpravy možno náhradu za vzniknuté bremeno odvodiť zo všeobecne uznávaných princípov, príkazom na ochranu základných práv a slobôd, teda aj zo základného práva vlastníť a užívať majetok (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/89/2008).

35. I v prípade zriadenia vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je primeraná náhrada namieste. Všeobecné súdy vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti plne rešpektujú, že vlastníkom pod stavbami patriacimi obci alebo vyššiemu územnému celku patrí primeraná náhrada podľa všeobecných zásad upravujúcich inštitút vecného bremena determinovaná proporcionalitou a vyvažovaním hodnoty vlastníckeho práva a hodnoty verejného záujmu.

36. Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 3Cdo/49/2014 konštatoval, že finančná náhrada za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. je nepochybne majetkovým právom osoby, ktorá je povinným subjektom z vecného bremena. Predmetné bremeno vzniká „in rem“, vzťahuje sa na každého vlastníka zaťaženého pozemku bez ohľadu na spôsob zmeny vlastníctva. Nemožno teda jeho vznik posudzovať samostatne v prípade každého nového vlastníka zaťaženého pozemku. Finančná náhrada za vznik vecného bremena je nepochybne jednorazová; nemá teda charakter opakovaného plnenia. Je nelogické, aby pri každej zmene vlastníka mal nový majiteľ zaťaženého pozemku nový nárok na finančnú náhradu za už vzniknuté vecné bremeno.

37. Podstatu predmetného názoru považoval za „ústavne udržateľný“ aj ústavný súd v rozhodnutí, sp.zn. IV. ÚS 227/2012. Ani ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa posudzovania opakovanosti finančnej náhrady za zriadenie vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z., v ktorých posudzoval ústavnosť rozhodnutí založených na obdobných záveroch (sp. zn. I. ÚS 474/2013, IV. ÚS227/2012, I. ÚS 1/2012, II. ÚS 506/2011), na tom nič nezmenili.

38. Ani nález ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 42/2015 neovplyvnil vyššie ustálený právny názor. Ako vyplýva z uznesenia ústavného súdu, sp. zn. II. ÚS 323/2017 „nemožno stotožňovať právnu úpravu zákona č. 657/2004 Z.z. o tepelnej energetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o tepelnej energetike“), ktorý upravoval primeranú jednorazovú náhradu za zriadenie vecného bremena a náhradu za vecné bremeno upravené v § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, keďže upravujú rozličné situácie, ktoré vyjadrujú rôznu formu obmedzenia v užívaní nehnuteľností. Kým pri obmedzení vlastníckeho práva podľa zákona o tepelnej energetike sa poskytuje náhrada za výmeru, v ktorej je vlastník obmedzený pri užívaní nehnuteľnosti v dôsledku uplatnenia zákonného vecného bremena držiteľom povolenia, a to pri výkone práv a povinností podľa § 10 ods. 1 zákona o tepelnej energetike, ktorých rozsah a frekvenciu nemožno vopred určiť, pri právnej úprave zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, teda rozsah vecného bremena je určiteľný už pri jeho vzniku, t. j. od účinnosti zákona 1. septembra 1993. Je tomu tak aj pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého rozsah je určiteľný už pri jeho vzniku“.

39. Je tomu tak aj pri zriadení vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ktorého rozsah je určiteľný už pri jeho vzniku“

40. Poukazujúc teda na vyššie uvedenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu SR vo veci 3Cdo 39/2014, obdobne tiež možno spomenúť aj vec sp. zn. 8Cdo/17/2019, náhrada za vecné bremeno, zriadené zákonom č. 66/2009 Z.z., bola najvyššou súdnou autoritou posúdená ako jednorazová. Na vyvrátenie tohto právneho záveru predložil žalobca súdu zápisnice zo zasadnutia občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 15.05.2018, tiež zasadnutia obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.05.2018. Z obsahu zápisníc je zjavné, že obe kolégia sa zhodli, že spravodlivému usporiadaniu veci zodpovedá opakujúca náhrada len za skutočnú dobu trvania obmedzenia.

41. Odvolací súd si je predmetných stanovísk vedomý, no zároveň dodáva, že boli prelomené rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu SR ako súdu vyššej inštancie, ktorého právnymi závermi je odvolací súd viazaný. Žiada sa tiež uviesť, že vyjadrenie kolégia krajského súdu v zmysle § 17 ods. 3 písm. a), b) zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, nie je svojou podstatou možné stotožniť so stanoviskom k zjednoteniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, aké je oprávnené prijať kolégium Najvyššieho súdu SR v zmysle ust. § 21 ods. 3 písm. a), b) zák. č. 757/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov.

42. Zákon pre náhradu za vecné bremeno neupravuje premlčaciu dobu samostatne, preto sa v preskúmvanej veci uplatní všeobecná premlčacia doba. Pre určenie jej začiatku je rozhodné, kedy bolo možné právo uplatniť prvý raz, teda akonáhle je možné podať voči žalovanému žalobu. V danej veci premlčacia doba nesporne začala plynúť dňa 01.07.2009, t. j. odo dňa účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., pričom tento okamih je daný objektívne a nezávisle na subjektívnej okolnosti, teda či oprávnený (žalobca) vedel alebo nevedel o svojom práve (porovnaj R 1/1998). V kontexte uvedeného sa právo žalobcu na zaplatenie náhrady za vecné bremeno premlčalo najneskôr dňa 01.07.2012.

43. Ako však už odvolací súd konštatoval vyššie, žalobca si svoj nárok uplatnil až dňa 19.09.2014, teda po márnom uplynutí premlčacej doby. V takomto prípade bola potrebné žalovaným vznesenú námietku premlčania posúdiť ako dôvodnú. Vo svojej podstate oslabila nárok žalobcu do tej miery, že v súdnom konaní mu nie je možné ho priznať. Žaloba nie je z tohto ohľadu dôvodná, čo znamená, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď ju zamietol. Za daného stavu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku II. a III. ako vecne správny postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 CSP.

44. Keďže premlčanie uplatneného nároku žalobcu je samostatným dôvodom pre zamietnutie žaloby, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú vecne sa zaoberať otázkou možného rozporu uplatneného nároku žalobcu s dobrými mravmi.

45. Odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o

- a) zastavení konania,
- b) odmietnutí podania vo veci samej,
- c) odmietnutí žaloby na obnovu konania,
- d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia,
- e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20210801>> a 335 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20210801>>,
- f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia,
- g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku,
- h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie,
- i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku,
- j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia,
- k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva,
- l) zabezpečení dôkazného prostriedku,
- m) nároku na náhradu trov konania,
- n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20210801>> a § 164 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/20210801>>,
- o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

46. Odvolanie žalobcu proti výroku I. rozsudku odvolací súd odmietol postupom vyplývajúcim z ust. § 386 písm. c) CSP. Výrok rozsudku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania nie je vo svojej podstate rozhodnutím vo veci samej, preto sa pre účely prípustnosti odvolania považuje za uznesenie. Prípustnosť odvolania sa v takomto prípade riadi ust. § 357 CSP, ktoré pozitívnym enumeratívnym výpočtom vymenúva uznesenia, ktoré môže strana sporu napadnúť odvolaním. V zmysle ust. § 357 písm. n) CSP, odvolanie je prípustné len proti kladnému rozhodnutiu súdu o prerušení konania, navyše dôvod prerušenie konania sa riadi ust. § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP, čo však nie je prejednávaný prípad, keďže súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania (nejde teda o kladné rozhodnutie o prerušení konania), poukazujúc na ust. § 162 ods. 1 písm. b) CSP.

47. Vo vzťahu k návrhu žalobcu na prerušenie odvolacieho konania a podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy SR o súlade právnych predpisov nižšej právnej sily, a to ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., poukazuje odvolací súd na empiriu rozhodovacej činnosti všeobecných súdov SR, konkrétne Krajského súdu v Trnave. Tamojší súd podaním zo dňa 06.02.2019 predložil vec Ústavnému súdu SR s návrhom podľa čl. 125 Ústavy SR na vyslovenie nesúladu ustanovenia zákona č.66/2009 Z.z. s Ústavou SR. V rámci odôvodnenia návrhu poukázal na skutkový stav veci a relevantné právne predpisy - ustanovenie čl. 20ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2, § 2, §2a, §2b, §2c, § 7a, §18 zákona č. 66/2009 Z. z..

48. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 21. októbra 2020 č.k. PL.ÚS 24/2020 - 13 návrh Krajského súdu v Trnave ako podaný zjavne neoprávnenou osobou odmietol. Z obsahu uznesenia okrem iného vyplynulo, že „Ústavný súd návrh navrhovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí pléna ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a dospel k záveru, že návrh krajského súdu je potrebné odmietnuť. Legitímácia všeobecného súdu na podanie návrhu na začatie konania pred

ústavným súdom predpokladá spojitosť konania pred všeobecným súdom vyjadrenú tak, že podaniu návrhu musí predchádzať rozhodovacia činnosť takého súdu. V tejto rozhodovacej činnosti ako zákonom upravenom postupe je potrebné podľa úsudku všeobecného súdu vyložiť a použiť všeobecne záväzný právny predpis, ktorého vyslovenie nesúladu s ústavou, so zákonom alebo s medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, všeobecný súd mieni uplatniť v návrhu na začatie konania pred ústavným súdom. Základným predpokladom na ochranu ústavnosti poskytovanej na návrh všeobecného súdu ústavným súdom v konaní podľa čl. 125 ústavy je zistenie, že podaniu návrhu na začatie konania na ústavnom súde predchádza konanie pred všeobecným súdom, v ktorom má materiálne dôjsť (podľa obsahu prítomného návrhu) k použitiu napadnutého ustanovenia zákona, t. j. k subsumpcii skutkového stavu pod napádanú právnu normu (m. m. PL. ÚS 7/04). Predmetom sporu na krajskom súde je odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Trnava Č. k. 21 C 133/2016-59 z 12. septembra 2017, ktorým tento súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcom sumu 6745,60 eur s úrokom z omeškania. Krajský súd v podaní konštatuje, že stavba (pozemná komunikácia), ktorá je vo vlastníctve žalovaného a ku ktorej sa vzťahuje predmetný nárok žalobcu, napĺňa podmienky ustanovené v § 1 ods. 1 zákona o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov. V dôsledku toho sa naň tento zákon vzťahuje ako celok. Na základe uvedeného preto boli splnené podmienky § 4 ods. 1 tohto zákona, v dôsledku čoho vzniklo vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby (t. j. žalovaného) právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Podľa § 4 ods. 2 tohto zákona je žalobca, vlastníkom pozemku pod stavbou, v prospech žalovaného povinný strpieť výkon takéhoto práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Následne krajský súd konštatuje, že zákon o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov neobsahuje výslovné ustanovenie o tom, či vlastníkom pozemku má za výkon tohto práva zodpovedajúceho vecnému bremenu nárok na náhradu alebo nie. Ťažiskom návrhu krajského súdu je pochybnosť pri určení podstaty hmotnoprávneho nároku žalobcu na náhradu za predmetné právo zodpovedajúceho vecnému bremenu voči žalovanému. Krajský súd sa v návrhu na začatie konania domáha deklarácie neústavnosti ustanovenia z. č. 66/2009 Z.z. preto, aby posúdil, inak medzi účastníkmi konania nesporný, hmotnoprávny základ nároku žalobcu na náhradu za obmedzenie jeho vlastníckeho práva. Krajský súd však opomína, že právne účinky derogačného nálezu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy sú orientované (v zásade) pro futuro (ex nunc). V relácii k návrhu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že aj keby boli napadnuté ustanovenia ústavným súdom posúdené ako ústavne nesúladné, účinky tohto rozhodnutia by boli len ex nunc a predmetný hmotnoprávny nárok žalobcu na náhradu za výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu by nijako neovplyvnili, osobitne za situácie, ak je predmetom konania a rozhodovania všeobecných súdov žalobcami uplatnená opakovaná náhrada za obdobie od 31. marca 2015 do 30. marca 2017 (na základe zmeny žaloby, ktorú pripustil Okresný súd Trnava uznesením č. k. 21 C 133/2016-45 z 11. augusta 2017, pozn.). Spätné účinky svojho prípadného pozitívneho nálezu by v tejto veci ústavný súd nemohol pripustiť, keďže by sa nevyhnutne negatívne dotkli právnej istoty niektorej zo sporových strán (v intenciách návrhu krajského súdu by ňou bol žalovaný - citácia v bode 30), ktorej napadnutá právna úprava v minulosti založila právnu istotu o obsahu jej hmotnoprávneho vzťahu s protistranou, a tým aj legitímne očakávania o spôsobe vyriešenia prípadného súdneho sporu prameniaceho v skutkových okolnostiach, ktoré nastali v období uplatňovania prezumpcie ústavnosti napadnutého právneho predpisu. Podľa právneho stavu účinného 1. júla 2009 je nepochybné, že v okolnostiach veci prejednávanej krajským súdom vzniklo vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktorého obsahom je držba a užívanie pozemku pod stavbou, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov, ktorá prešla z vlastníctva štátu na obec alebo vyšší územný celok. Vlastníkom pozemku pod stavbou je na základe § 4 ods. 2 zákona o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov povinný strpieť výkon práva zodpovedajúceho vecnému bremenu do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Prípadný derogačný nálezu ústavného súdu vychádzajúci z návrhu krajského súdu na popísaných právnych následkoch nemôže nič zmeniť, keďže je síce spôsobilý spochybniť ústavnosť napadnutej právnej úpravy, ale bez účinkov na prejednanú vec krajského súdu. Pripustiť krajským súdom uvažovaný právny dôsledok eventuálneho pozitívneho nálezu ústavného súdu by znamenalo priznať mu retroaktívne účinky, ktoré sú v právnom štáte rešpektujúcim požiadavku právnej istoty javom vyžadujúcim náležitú oporu v písanom práve (PL. ÚS 1/2018). Keďže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrhu navrhovateľa dospel k definitívnemu záveru, podľa ktorého by derogácia § 4 zákona o niektorých opatreniach pri

majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov nebola spôsobilá viesť k rozhodnutiu vo veci určenia náhrady za výkon práva zodpovedajúcemu vecnému bremenu, ktoré vzniklo na základe tohto zákona, opačného v porovnaní s meritórnym rozhodnutím v prostredí zachovávajúcim účinnosť uvedeného právneho predpisu, krajský súd nie je aktívne legitimovaný na podanie návrhu s predloženým petitom.“ (pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/275/2015 zo dňa 10.03.2021)

49. V preskúmvanej veci možno skutkový stav subsumovať pod vyššie uvedené uznesenie Ústavného súdu SR o odmietnutí ústavnej sťažnosti. V nadväznosti na uvedené by Krajský súd v Prešove zrejme nebol legitimovaným subjektom pre podanie návrhu na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy, preto návrh žalobcu na prerušenie konania nemožno považovať za dôvodný.

50. Vo vzťahu k námietke žalobca o nezákonnom sudcovi, JUDr. Valenčinovi, poukazuje odvolací súd na svoje skoršie vyjadrenie, obsiahnuté v uznesení sp. zn. 21Co/74/2015, 21Co/77/2015 zo dňa 17.09.2015. z obsahu spisu vyplynulo, že dňa 29.06.2012 bola vec vedená pod sp. zn. 11C/133/2012 pridelená na rozhodnutie sudkyňi JUDr. Ivete Wildeovej, ktorá však vyjadrila svoju zaujatosť v zmysle ust. § 15 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a súhlasila s pridelením veci inému sudcovi. Predsedníčka Okresného súdu Prešov opatrením zo dňa 03.07.2012 s poukazom na vyhlášku MS SR č. 543/2005 Z.z., ako aj na rozvrh práce príslušného súdu, odňala vec JUDr. Wildeovej a vydala pokyn, aby táto vec bola náhodným výberom prostredníctvom generátora v podateľni pridelená inému sudcovi. Z uvedeného zistenia je tak zrejmé, že vec bola pridelená náhodným výberom, nie súdnou tajomníčkou či sekretárkou, ako to tvrdí žalobca. Z tohto dôvodu je jeho námietka nedôvodná.

51. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcu nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

52. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona číslo 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).